

Tulit kaukaa - matkojen ja vuosien takaa -
harteilla raskaat vaatteet
ja mielessä kysymys:
keitä te olette,
kuka minä olen teidän joukossanne?

Tulit etsimään itseäsi, tulit lepäämäänkin
tai ainakin tulit keräämään tietoja ja kokemuksia
- vaan oliko siinä kaikki?
Ehkä halusit myös löytää ihmisiä,
minä halusin, entä sinä?

Se mitä oli takanasi,
se mitä oli pujoteltu kokemustesi helminauhaan,
vaikutti siihen, miten koit toiset:
jos olit ollut yksin, kaipasit kuuntelijaa,
jos olit ollut keskellä naurua
ja läheisyyden lämpimyyttä,
kaipasit ehkä takaisin
etkä heti löytänyt lämpöä
uuden lähimmäisesi hänestä.

Arkaillen tai varmana itsestäsi
tunnustelit toisia,
lähestyit sanoin ja hymyin
- eikä toinen enää ollutkaan vieras,
olit saavuttanut yhteyden.

Samoin kuin heitit syrjään vierautesi tunteen
ja ennakkoluulot,
karistit yltäsi painavat vaatteet ja koit:
on kevät ja keväässä sinä
toisten kaltaistesi kanssa.

Ehkä tässä ihmisten rikkaudessa
oli vaikeaa joskus löytää elintilaa,
ehkä monet itsestään selvyydet muuttuivat kysymyksiksi
joihin et vieläkään tunne vastausta,
ehkä masennuit, kun omat odotuksesi
eivät saavuttaneetkaan vastakaikua.

Vaan muistatko:

oli hetkiä, jolloin olimme pieniä
ja istuimme kaikki kuin samalla katukivellä
naurun punainen pallo keskellämme,
hetkiä, jolloin astuimme askelen
toisiamme lähemmäksi,
hetkiä, jolloin olimme avoimia
elämään yhdessäolomme tarkoituksen,
hetkiä, jolloin tajusimme,
että hiljaisuudessa piilee voima -

Entä nyt: löysitkö etsimäsi,
huomasitko, että kaikesta voi oppia,
että yhdessäolomme ei ole ollut turhaa -

Sinä lähdet, sinä jätät.

Jokainen huomisesi on turvattu salaisuus.
Ehkä käyt siihen hivenen levollisemmin askelin,
ehkä kohtaat lähimmäisesi ymmärtäväisemmin silmin
ja kätesi sulkeutuu toisen käden ympärille
nöyräksi kuulemiseksi.
Sillein koet: näin on ollut hyvä.

Satu Hyvärinen 30.5.73
toiminnanohjaajakurssin
päättäjäisissä